

Лекарство исцеляет тело, а книга – душу

libr.knmu.edu.ua

Библіо ТЕРАПЕВТ

Издается с 1 октября 2014 года

№ 11(14)
2015
(ноябрь)

*Электронный бюллетень Научной библиотеки
Харьковского национального медицинского университета*

Листая страницы истории нашей

Каждый год на заседании Вченої ради університету директор бібліотеки доповідає про стан та перспективи розвитку інформаційно-бібліотечного забезпечення навчально-виховної та науково-дослідної роботи в Харківському національному медичному університеті.

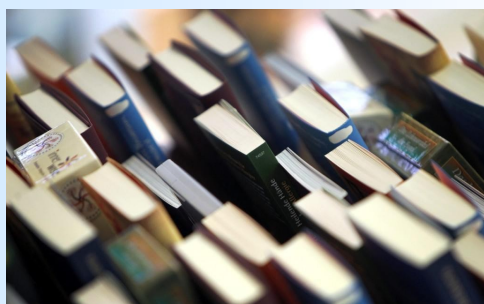
Цього року 19 листопада директор Ірина Василівна Киричок виступила з доповіддю, присвяченою ювілейній даті Наукової бібліотеки – 95-річчю її заснування.

С. 2

Читайте в номере:

Хроника месяца:

С. 2-4

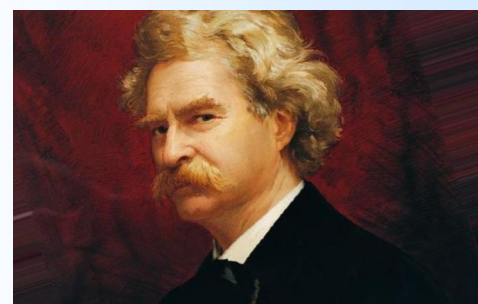
Аскорбинка для души:

С. 6

Чтение со вкусом

180 лет со дня рождения Марка Твена

С. 7

Листая сторінки історії нашої

Перед засіданням Вченої ради співробітники бібліотеки – завідувача відділом зберігання фондів Тетяна Василівна Костюкевич, завідувача інформаційно-бібліографічним відділом Світлана Анатоліївна Кравченко, провідний редактор цього ж відділу Лариса Вікторівна Скрипченко, учений секретар Наталя Дмитрівна Гаєва на чолі з директором бібліотеки Іриною Василівною Киричок – презентували виставку документів з фонду рідкісних та цінних видань, яка не залишила байдужим жодного відвідувача – студентів, викладачів, професорів університету. Ректор ХНМУ професор Володимир Миколайович Лісовий, ознайомившись з виставкою, зазначив особливу цінність кожного документа з цього фонду, внесок бібліотекарів всіх поколінь у його збереження.

Особливу увагу І.В. Киричок приділила особистим досягненням співробітників бібліотеки у професійній та творчій діяльності – перемогам у різноманітних конкурсах, змаганнях, зазначила основні нагороди вже у цьому мілєніумі, а головне, що серед Заслужених працівників ХНМУ є і бібліотекарі – це І.Ш. Іванова, Н.О. Медведєва, О.І. Осіпова та К.Ю. Удовиченко. Директор підбила підсумки та окреслила перспективи розвитку Наукової бібліотеки. Наостаннє вона представила членам Вченої ради і присутнім логотип, розроблений до 95-річчя Наукової бібліотеки, висловивши подяку керівництву університету, і особливо ректору професору В.М. Лісовому за сприяння.

Під час доповіді директор, окрім висвітлення питань щодо формування фонду Наукової бібліотеки та обслуговування користувачів, роботи Бібліотечної ради, впровадження інформаційно-комунікаційних технологій, ознайомила присутніх із результатами роботи сайту бібліотеки, а також Репозитарію ХНМУ та його рейтингом у Webometrics, звернула увагу на створення електронних ресурсів, підвищення інформаційної компетентності користувачів, культурно-просвітницьку та виховну роботу, публікаційну та видавничу діяльність бібліотеки.

В обговоренні доповіді взяли участь проректор з наукової роботи, голова Бібліотечної ради професор Валерій Васильович М'ясоєдов, заступник декана III медичного факультету Олексій Володимирович Троценко та голова сектору медіа-простору Студентської

ради Анастасія Піскарєва, студентка 6-го курсу. Обговорювали питання поповнення фондів та формування електронного середовища університету, внесок співробітників бібліотеки у виховну роботу з майбутніми лікарями, результати анкетування студентів щодо діяльності університетської бібліотеки тощо. Після обговорення було прийнято проект рішення Вченої ради. Серед них – модернізація та поповнення комп'ютерного парку НБ ХНМУ, можливість створення при бібліотеці відділу-музею книжкових пам'яток з історії медицини тощо.

Ректор професор В.М. Лісовий, привітавши з ювілеєм колектив Наукової бібліотеки, зазначив особливу роль в інформаційному забезпеченні освітнього та наукового процесів, створенні інформаційного електронного середовища університету, високо оцінив діяльність за всіма напрямками роботи.

Н.Д. Гаєва,
учений секретар НБ ХНМУ

«Моя мова калинова...»

У листопаді ми відзначили День української писемності і мови. Свято встановлено 9 листопада 1997 року. За православним календарем – це день вшанування пам'яті Преподобного Нестора-Літописця – послідовника творців слов'янської писемності Кирила і Мефодія.

Що для мене українська мова? Я народилась у маленькому стародавньому містечку на березі Дністра. Так склалось, що там змішалось дуже багато націй: українці, росіяни, євреї, поляки, молдавани, цигани, серби, болгари, угорці... Всіх не перелічиш. Якою мовою розмовляли? Переважно українською. Ми її всотували з матусиних коліскових, з бабусиних казочок, з дідусевих бувальщин. Десь там, в душі, під серцем, навек закарбувався зв'язок чогось дуже святого – рідної мови і великої рідні. В школі нам прививали повагу до інших мов. Опановували англійську, або іншу іноземну. Наряду з українською, ми

полюбили російську літературу. У спілкуванні нас навчили, з поваги до співрозмовника, переходити на його рідну мову. Так роблять виховані люди.

Держава, в якій ми живемо, має назву Україна і мова наша – українська. Попри всі негаразди вона збереглася і розвивається. Через своє розташування – у центрі Європи – наша земля стала привабливою для панування інших держав. Завойовники, перш за все, забороняли мову. Дійшло то того, що почали доказувати нібито такої мови (української) немає взагалі, а є «наречіє» великоросійської мови. Дуже шкода, що така думка підтримується і в наш час окремою несвідомою часткою російськомовного населення.

Але освічена людина перш за все повинна докопатися до суті. Вивчити це питання. У своєму есе я не буду розповідати історію розвитку слов'янських мов і що є для національної самосвідомості наша україн-

ська мова. У фонді нашої бібліотеки достатньо літератури, яка дасть на ці питання вичерпну відповідь. Це книжка приват. доцента Київського університету Івана Огієнка «Українська культура» за 1918 рік (репринтне видання), сторінки 4, 9; Праці Михайла Грушевського, Том 3, сторінки 402-406; «Моя сповідь» Володимира Антоновича, сторінки 153-158 тощо. Та що розказувати? Просто прочитайте нашою українською живою мовою «Енеїду» Івана Котляревського. Це пісня, яка застигла візерунком на папері.

На закінчення приведу слова патріота України, вченого Івана Огієнка: «І поки живе мова – житиме й народ, яко національність. Не стане мови – не стане й національності: вона геть розпорошиться поміж дужчим народом...».

Т. В. Костюкевич, зав. відділом

Випробування голодом: злочин влади – трагедія народу (28 листопада 2015 року – День пам'яті голодоморів в Україні)

У читальному залі гуманітарної підготовки та самостійної роботи Наукової бібліотеки ХНМУ працює тематична виставка «Випробування голодом: злочин влади – трагедія народу (28 листопада 2015 року – День пам'яті голодоморів в Україні)», де можна ознайомитися з книгами і публікаціями з періодичних видань про голодомори минулого століття в Україні – це описи документів, що висвітлюють причини, перебіг і наслідки голодоморів, свідчення очевидців про страшний голод, спогади, полемічні матеріали, художні твори.

Перший за роки Радянської влади голод в Україні був викликаний засухами 1921-1922 років, післявоєнною розрухою, державною політикою хлібозаготівель і надмірним вивезенням хліба за межі УРСР.

Після поразки Української революції 1917-1921 рр. з усіх страшних тортур новоявлений режим вибрав голод як механізм нанесення неправних збитків «нескореній нації». Для його проведення керівництво Москви розробило складний план. У червні 1921, незважаючи на посуху в південних губерніях, політбюро ЦК КП(б)У під тиском ЦК КП(б) ухвалило

вилучати з продрозверстки борги минулих років з усіх без винятку губерній республіки. Зернові запаси українського селянства були остаточно вичерпані. Руйнівні наслідки продрозверстки для селянських господарств перевищили збитки, завдані війною. Передумова майбутніх голодоморів назріла.

Кричущими є архівні матеріали про роль загонів «двадцятип'ятитисячників», «тридцятитисячників», запрошених в 1929-1934 рр. здійснювати «розкур-кулювання» українського селянства, а також склад партії більшовиків, карально-репресивних органів, – все це переконує, що режим політичних репресій в Україні планувався і здійснювався. І для всього українського народу обернувся нечуваними за всю історію стражданнями і жертвами.

Масовий голодомор 1932-1933 рр. в Україні поглинув від 5,5 до 9 млн. людей. Українська нація переживала неймовірний стрес, катастрофу, яка обрушилася на душі людей, небачений у світі геноцид. Селян розстрілювали з вишок охоронці-сторожові колгосп-них полів за колоски. Часто батьки, не витримуючи

мук голоду, кінчали життя самогубством, умертвляли і своїх дітей. Гинули найчесніші, найтрудолюбивіші хлібороби-трудівники. Повсюдно було труподство і канібалізм. Ховали померлих від голоду у величезних ямах, траншеях. Ні хрестів, ніobelісків на могилах не ставили.

Замучені і загиблі від штучно створених тоталітарною державою голодоморів жертви заслуговують на людську повагу, пам'ять, божу молитву.

Сьогодні обов'язок всіх українців об'єднати зусилля і зробити все можливе, щоб ці трагічні сторінки історії ніколи не були забуті.

Н.А. Решетнікова., зав. сектором

Територія Гідності та Свободи: Україна у 2004-2014 роках

Сьогодні Майдан 2004 року — перегорнута сторінка історії. Історії, яку неможливо переписати і не можна забути. Помаранчева революція знеціниться, якщо для нас вона виявиться лише приводом для спогадів і перестане бути джерелом для роздумів.

Майдан став яскравим прикладом масової активності і самоорганізації людей, які, нарешті, усвідомили себе громадянами, відповідальними за своє майбутнє і майбутнє своїх дітей.

Україна стала іншою. Свобода слова, свобода вибору, відкритість політики — це досягнення Майдану. Свобода як основа, на якій повинен бути побудований справедливий суспільний лад і дієздатна влада. Тоді Майдан змінив людей і країну, але мало змінив політиків і їх суть. Колишня влада виявилася повністю неспроможною.

Відмінною рисою Майдану 2013 року від Майдану 2004 року є те, що в 2013 році орієнтація була на ідею і цінності, а не лідера як у 2004 році. Євромайдан став одним з найсильніших викликів не тільки для України, але і для світової спільноти. Вихід людей на вулицю в листопаді 2013 року після невідання угоди про асоціацію з ЄС, був цивілізованим вибором. Серед причин Євромайдану — традиційна і системна байдужість влади до потреб і проблем громадян, а також економічні та політичні кризи.

Євромайдан став епіцентром масштабних кардинальних змін у країні. Це був громадянський протест і вибух гніву і гідності проти влади. 20-го лютого все закінчилося жорстокою розправою над мирною демонстрацією. Ще довго будуть горіти свічки в пам'ять «Небесної сотні». І хо-

четься вірити, що герої дійсно не вмирають. Але загиблих не повернути... Слава Україні, героям слава!

Починаючи з 2014 року, щорічно 21 листопада Україна відзначає державне свято — День Гідності і Свободи на честь початку двох революцій — Помаранчевої революції (2004 рік) і Революції Гідності (2013-2014 рр.).

Н.Г. Смоляр, бібліотекар 1 кат.

«Вірус Ебола: сучасний стан проблеми», «Аутизм - спектр розладів», «Дитяча ендокринологія: практичні алгоритми»

Інформаційно-бібліографічним відділом були підготовлені тематичні виставки:

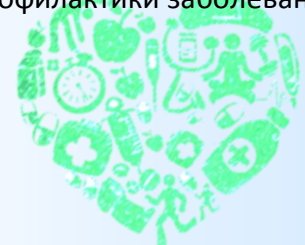
***«Вірус Ебола: сучасний стан проблеми»**. В листопаді 2015 року в Африці вспыхнула нова волна, тільки утихнувшого вірусу Ебола.

На виставке представлені статті, розкриваючі клініко-епідеміологічні особливості захворювання, викликаного цим вірусом і основи її терапевтичної корекції.

***«Аутизм — спектр розладів»** Больною темою залишається порушення психічного розвитку, яке характеризується порушеннями мови і мислення — це аутизм. Воно призводить до порушення соціального взаємодія. Це захворювання має сильне вплив на раннє життя дитини і на всю життя людини в подальшому. Діагностувати аутизм можна тільки спостереженнями за поведінкою дитини і його спілкуванням з оточуючими. На виставке розглянуті проблеми спектра порушень аутичного характеру на сучасному етапі.

***«Дитяча ендокринологія: практичні алгоритми»** — представлені публікації розкривають актуальні питання дитячої ендокринології, до якої належать такі захворювання, як цукровий діабет, гіпотиреоз, метаболічний синдром, а також порушення, пов'язані з недостатнім надходженням в організм йоду.

В статтях розглядаються питання етіології, діагностики, клініко-патогенетичного лікування, а також основні напрямки профілактики захворювань

Л.В. Скрипченко, ведучий редактор
Е.Н. Тесленко, бібліограф 1 кат.

Педагогические взгляды хирурга Н.И. Пирогова

25 ноября 2015 года исполнилось 205 лет со дня рождения великого русского хирурга Николая Ивановича Пирогова. Его имя связано с развитием военно-полевой хирургии, с Крымской войной, но далеко не всем он известен как педагог. Листая страницы редких и ценных изданий из фонда нашей библиотеки, мы можем открыть для себя Н.И. Пирогова с малоизвестной и неожиданной стороны.

Многие выдающиеся русские педагоги считали его «родоначальником, творцом прогрессивных традиций» педагогики. Его мысли, изложенные в ряде публицистических статей, «сохраняют лучшие свойства его ума и души: простоту, ясность, искренность и вечное стремление к правде». И как справедливо сказал филолог и литературовед П.Н. Сакулин: «вошел Пирогов в русскую школу, и в ней сразу стало светло и радостно» [1, с. 121].

Преподавательскую деятельность Н.И. Пирогов начинает в 1836 г. в Дерптском университете, где в возрасте всего лишь 26-ти лет получает должность профессора и читает лекции для студентов. А в 1841 г. уже возглавляет кафедру в Медико-хирургической академии Санкт-Петербурга. Активная педагогическая деятельность продолжается в 1856 г. и связана с назначением его попечителем Одесского учебного округа. И везде хирург-педагог поднимает вопрос о духовно-нравственном воспитании молодежи, воспитании патриотизма, любви к людям, вдохновения и ответственности, изучению истории родного края.

Н. И. Пирогов смотрит на дело воспитания с философской точки зрения и видит в нем не вопрос школьной дисциплины и дидактики, а воспитание искренности в душе. Настоящей задачей он считает также и упражнение внимания, о чем в «Дневнике старого врача» пишет: «По-моему, не тот хороший наставник, кто, обладая знаниями излагает добросовестно свой предмет, а тот, кто умеет хорошо обращаться с вниманием своих учеников» [2, с. 120].

Рассуждая о важности и ценности получаемых знаний, Н.И. Пирогов указывает на то, что «всякий род знаний может быть как вреден, так и полезен... смотря по употреблению и применению в жизни, которое из него делают впоследствии» [3, с. 19].

Его волнует организация образова-

ния и просвещения в стране. Не желает ученья «из-под палки и надзора», считает, что задачи образования должны быть также свободны, как и доступ к ним: «Пусть учится только тот, кто хочет учиться: это – его дело. Но кто хочет у меня учиться, тот должен чему-нибудь научиться; это – мое дело. Так должен думать каждый преподаватель» [1, с. 124].

Н.И. Пирогов не оставляет без внимания и бальной системы в школах, о чем не раз писал в статьях: «Я столько раз говорил о недостаточности этой системы. Для чего цифры, баллы ... когда дело идет о том, чтобы решить вопрос одного только да или нет?» По его мнению, разница в успехах учащихся «зависит часто от различия их темперамента и нравственного склада» [1, с. 123].

С особенной любовью он относился к высшему образованию и, в первую очередь – медицинскому. Развитие высшей медицинской школы, особенно в плане практической подготовки студентов-медиков связывает с необходимостью развития тесного сотрудничества медицинских факультетов и медицинских баз (клиник и больниц).

Показательная операция в клинике Пирогова.
Художник не известен

Н.И. Пирогов выделяет 4 направления в работе университетов у разных народов и государств:

- 1) духовно-церковный, 2) народный (национальный), 3) филантропический, 4) научно-образовательный.

При этом он рисует отличие отечественных университетов от западных:

Памятник Н.И. Пирогову
скульптор И. Крестовский (1947)
Винницкая обл.,
Усадьба «Вишня»

«Наш университет отличается от средневекового английского тем, что он нисколько не церковный, не корпоративный, не общественный, не воспитательный. Наш университет похож на французский, что в него внесен бюрократический элемент, но он не есть еще департаментом народного просвещения, как у французов», и еще менее похож на германский, хотя стремится, чтобы «научное начало преобладало над прикладным и утилитарным» [1, с. 125].

Мы лишь слегка прикоснулись к глубоким педагогическим размышлениям великого хирурга, но почувствовали многогранность его личности. В различных областях – медицине, педагогике, политике он является для нас примером бескорыстного служения людям и Отечеству. Его педагогические труды могут быть интересны как для студентов, так и для преподавателей нашего вуза, в них можно почерпнуть для себя простые и неизменяемые со временем истины обучения и воспитания.

ИСПОЛЬЗОВАННАЯ ЛИТЕРАТУРА ИЗ ФОНДА РЕДКИХ И ЦЕННЫХ ИЗДАНИЙ НБ ХНМУ:

1. Николай Иванович Пирогов и его наследие. Пироговские съезды 1810-1910 : юбилейн. изд. / под ред. М. М. Гран, З. Т. Френкеля, А. А. Шингарева. - Санкт-Петербург : Товарищество Р. Толика и А. Вильборг, 1911. - 258 с., 114 л., XXXIII.
2. Пирогов Н. И. Вопросы жизни. Дневник старого врача... / Н. И. Пирогов // Русская старина. - 1884. - Т. XLIII, сентябрь. - С. 457-650.
3. Пирогов Н. И. Сочинения. Т. 2 : с 3 снимками : издание в память столетия со дня рождения Николая Ивановича Пирогова / Н. И. Пирогов. - Киев : Издание Пироговского т-ва, 1910. - 681 с.

И.В. Камлык, зав. сектором

Аскорбинка для души

Читать не вредно — вредно не читать!

Рубрику ведут: О.В. Сохарь, библиограф 1 кат.; Д.В. Заводнова, библиотекарь 2 кат.

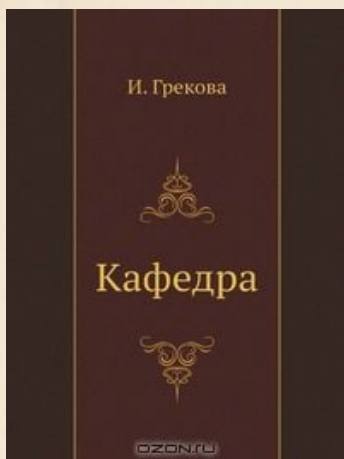
«От сессии до сессии...» все студенты живут вполне весело и даже успевают отмечать множество праздников. И, конечно, одним из самых любимых у них остается Международный день студента, который приходится на 17 ноября. Этот праздник отмечает любой уважающий себя студент, который никогда не упустит шанс отдохнуть от учебного процесса. Согласно народной мудрости — «от бесконечного торжества его [студента] отвлекает лишь сессионное время». Студенты устраивают гуляния — предпочитают отметить свой праздник шумно и весело, так как он ассоциируется с молодостью, романтикой и приключениями.

Вниманию читателя предлагается подборка книг о веселой и беззаботной студенческой жизни, но только на первый взгляд. Тонкий юмор, блестящее остроумие, забавные парадоксы, комические и курьезные ситуации из жизни с одной стороны, нестандартные и непростые жизненные истории с другой стороны — все это здесь, в книгах, которые дарят много веселых минут каждому, кто возьмет их в руки, а также заставляют задуматься о серьезных нравственных вопросах. Читайте, наслаждайтесь!

Грекова Ирина

«Кафедра»

Грекова И. *Кафедра* : повести / И. Грекова. — Москва : Советский писатель, 1983. — 543 с.

Книга повествует о жизни коллектива кафедры кибернетики технического вуза. В ней поднимаются вопросы, которые вечны для системы высшего образования. Ставить ли студентам «уды» вместо «неудов» в угоду деканатам? Помогать ли оценками получить стипендию тем студентам, которые в ней нуждаются, но заслужить не могут либо в силу личных причин, либо в силу неспособности обучаться в вузе. Сколько должен длиться рабочий день преподавателя - может ли он уходить домой после окончания занятий и продолжать работу дома или же обязан «отсидеть» на кафедре положенных шесть или восемь часов? Но было бы неверным сказать, что эта книга только о преподавателях, о вузе. Она - о людях. Все мы - айсберги, видим только верхушки чужих судеб, порой не подозреваем, что в душе у человека, с которым мы работаем или живем.

Форель Дарья

«Лечебный факультет или спасти лягушку»

Форель Д. *Лечебный факультет или спасти лягушку* / Д. Форель. — Москва : АСТ, 2011. — 192 с.

Пройдя испытания вступительных экзаменов, они радуются. Они еще не знают, что ждет их впереди. Но реальность быстро заставляет их спуститься с небес на землю. Каждый день учебы в «меде» полон больших и маленьких сюрпризов. Преподаватели, требующие взятки, цинизм и халатность руководящих практикой врачей, жестокие шутки сокурсников, смерть пациентов и врачебные ошибки.

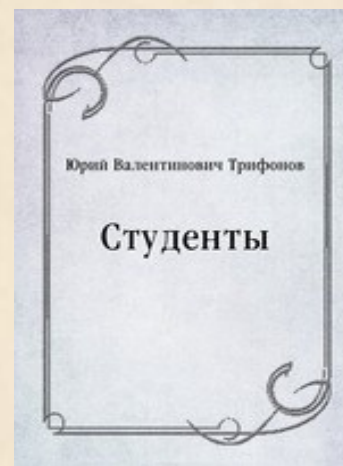
NOTA BENE
Слово "студент" впервые употребил римский поэт Овидий. В переводе с латинского "студент" — это человек, который усердно работает и прилежно занимается.

Студенты не замечают, как сами становятся такими же черствыми и равнодушными, как те преподаватели, которых они поначалу презирали.

Трифонов Юрий

«Студенты»

Трифонов Ю. *Студенты* : повести / Ю. Трифонов. — Москва : Курское областное книжное издательство, 1952. — 418 с.

Крепкая и добротная история воспитания гражданина, студента, который отринет проклятый индивидуализм и вперед, вперед, к светлому будущему.

Два старых товарища встретятся после войны и вместе пойдут учиться на педагогический, где их дружба пройдет суровые испытания на прочность и «вшивость», а любовь будет пересмотрена под мощным микроскопом общественной нагрузки. Интересно проходит любовная линия, которая будет сломана не о быт, а о неблагонадежность избранницы. Слишком уж она «цаца балованная», неприспособленная, а главное — не желает вливаться в трудовой коллектив и не стремится к лучшему будущему.

Все книги, представленные в рубрике, вы всегда сможете найти в нашей библиотеке, на абонементе художественной литературы (корпус Б).

МЫСЛИ ИЗ ПРОБИРКИ ОТ МАРКА ТВЕНА

У всемирно известного американского писателя Марка Твена 180-летний юбилей, который отмечается 30 ноября этого года, его принято почитать как автора произведений, пронизанных мягким ненавязчивым юмором, отца Тома Сойера и Гекльберри Финна, наших хороших знакомых еще со школьной скамьи.

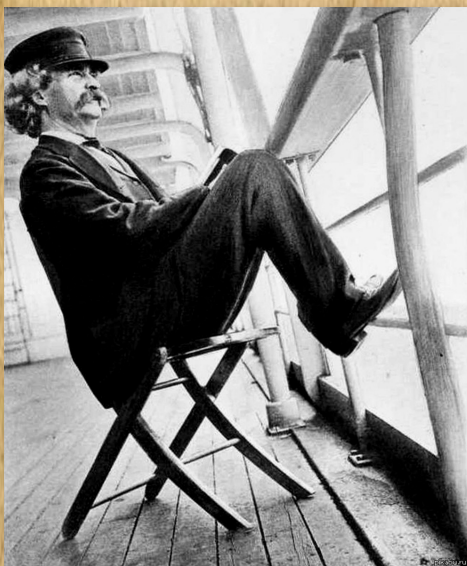
Но был, оказывается еще и другой Марк Твен: философ и максималист, не признающий несправедливости существующего миропорядка. Именно из-под пера Твена-обличителя вышли фантастико-сатирические произведения, в которых основу составляют размышления на злобу дня, а юмор – отнюдь не легкая приправа к ним. **«Три тысячи лет среди микробов»** – так названа повесть-памфлет, написанная писателем от имени холерного микроба. Это своеобразный и поучительный взгляд из параллельного мира на историю и устройство человеческой цивилизации.

Твен М. Три тысячи лет среди микробов / М. Твен // №44, Тайнственный незнакомец : пер. с англ. – Москва : Политиздат, 1989. – С. 255-384.

Отрывки из произведения:

«... не так уж велика разница между человеком и микробом. В мире микробов, как и в человеческом, существует великое множество разных наций и языков. Микробы полагают, что человек, в котором они обитают, – единственный разумный мир. Для них это озорный и удивительный мир, они гордятся им, будто сами его создали».

«Человек, этот тщеславный спесивый пустослов, думает, что он будет жить в раю среди себе подобных. Его ждет разочарование. Пусть научится смирению. Если б он не давал кров и хлеб засушенный презренным микробам и вечно гонимым башиллам, его незачем было бы сотворять. Это и есть его миссия, смысл его существования, так пусть делает свое дело и помалкивает».

«Ну как не пожалеть микроба, он такой маленький, такой одинокий! И тем не менее в Америке пытаются их, выставляя на позор злыми перед женщинами на предметных стеклах микроскопов, выращивают микробов в питательной среде лишь затем, чтоб потом мучить, постоянно изыскивают новые способы их уничтожения, позабыв и про день субботний. Все это я видел своими глазами. Я видел, как этим занимался врач, человек вовсе не равнодушный к церкви. Это было убийство. Врач и сам это признавал; полушута, нисколько не задумываясь над страшным смыслом своих слов, он именовал себя микробобубийцей. Когда-нибудь он с горечью убедится, что разницы между убийством микроба и убийством человека не существует. Он узнает, что

и кровь микроба вопиет к небу. Ибо всему ведется строгий учет, и для него не существует мелочей».

«Планета была задумана как дом, полный всяческих удобств и разумных, трудолюбивых низших существ, призванных обеспечивать нам эти удобства. Каждый микроб сознает сказанное мной, каждый микроб с благодарностью помнит об этом. А если микроб и кичится немного своим высоким положением, слегка тщеславится своим величием и превосходством, то это простительно. И то, что микроб с собственного единодушного согласия украшает себя державным титулом Венеи Творения, тоже простительно, ибо куда надежнее присвоить себе титул, чем выставить свою кандидатуру на выборах и, возможно, провалиться».

NOTA BENE

Псевдоним Mark Twain означает дословно "метка две сажени" — отметка, которая показывает, что достигнута минимальная глубина, пригодная для прохождения речных судов.

О.В. Озеркина, зав. сектором

Ноябрь — самый серый месяц...

Месяц в ожидании снега, настоящей зимы.

Месяц воспоминаний о тёплых и ярких днях, моментах...

Это пора, когда можно любоваться туманом, окутывающим любимый город...

Фото подготовила В. Вискова, ведущий библиотекарь

ПРИГЛАШАЕМ ОЗНАКОМИТЬСЯ С ВЫСТАВКАМИ:

«Заповіт» - твір, що єднає минуле,
теперішнє і майбутнє

(до 170-річчя написання «Заповіту», вірша Т.Г. Шевченка) –

25 грудня

Место экспозиции: абонемент художественной литературы (корпус Б)

Контакты:

г. Харьков, пр. Ленина, 4
тел. (057)7077289
e-mail: biblio-t@ukr.net

Ред. коллегия:

Киричок И.В. (гл. ред.),
Русанова О.А. (отв. ред.),
Тесленко Е.Н.
Гаевая Н.Д.

*Поздравляем
сотрудников библиотеки
с днем рождения
в ноябре!*

Митрофанову Светлану Михайловну!

Поваляеву Яну Дмитриевну!

